

Povinnost soudu, starati se o úplné probrání věci, nesahá tak daleko, by musel upozorňovati strany, co by mohly a měly přednésti k odůvodnění svých nároků.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, R I 278/25.)

Žalobu o zrušení exekuce soud první stolice zamítl. Rekursní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a věc znovu rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by, nepřihlédaje k odůvodnění svého usnesení, odvolání po zákonu vyřídil.

Důvody:

Odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu, poněvadž soud první stolice vůči žalobě, kterou odvolací soud považoval za neúplnou a za nevyhovující předpisu Šu 226 c. ř. s. ba za takovou, že její neúplná udání sama o sobě nemohla by odůvodniti žalobní nárok, takže by nestačila tato žaloba ani ku vydání rozsudku pro zmeškání, kdyby se byl žalovaný nedostavil k ústnímu roku, i když byla žaloba sepsána advokátem, nevyvinul činnosti, v Šu 435 c. ř. s. uvedené, nevrátiv ji před ustanovením prvního roku podle Šu 84 c. ř. s., a dále, že při ústních jednáních nevyvinul činnosti v §§ 182 a 431 c. ř. s. uvedené beze zřetele, že strany byly zastoupeny advokáty. Z toho důvodu považoval odvolací soud jednání na prvním soudě za neúplné, a zrušil rozsudek soudu první stolice. Odvolací soud není v tom s odvolacím soudem za jedno. Okolnost, že soud první stolice nezařídil doplnění žaloby podle Šu 435 c. ř. s., nepřichází již v úvahu, ježto bylo o ní zahájeno a provedeno ústní jednání, a aspoň při tomto byly obě strany zastoupeny advokáty. Pokud odvolací soud poukazuje k tomu, že soud první stolice nevyvinul za projednání sporné věci činnosti v §§ech 182 a 431 c. ř. s. uvedené, a pokud v tomto nedostatku spatřuje vadnou neúplnost řízení v první stolici, přehlíží, že povinnost soudu, starati se o úplné probrání věci (§§ 180, 182 c. ř. s.), nesahá tak daleko, by musel upozorňovati strany, co by mohly a měly přednésti k odůvodnění svých nároků, zejména, když jsou zastoupeny advokáty. Takovou povinnost soudu nelze odvoditi ani z §§ 182, 195, 431 ani 432 c. ř. s. Jest naopak povinností strany, by uvedla vše, co její nárok opodstatňuje nebo podporuje. Proto soud první stolice právem vzal v úvahu pro rozhodnutí sporu jenom to, co bylo předneseno při ústním jednání (§ 414 c. ř. s.), a nebyl povinen přihlížeti k okolnostem nepředneseným a netvrzeným, zejména nebyl ani povinen, ani oprávněn, by prováděním důkazů shledával skutky pro jeho rozhodování závažné, neboť zásada projednávání nemůže býti změňována se zásadou vyhledávací. Proto odvolací soud neuznává, že řízení první stolice bylo ve směru odvolacím soudem vytýčeném vadně neúplné.

Čís. 4922.

Tím, že rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele, navrhuujícímu, by usnesení prvního soudu, povolující odklad exekuce, bylo změněno v ten

způsob, že se odklad nepovoluje, povolil odklad pouze, složil-li dlužník jistotu — překročil meze rekursního návrhu.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, R I 284/25.)

Soud první stolice povolil dle §u 42 čís. 5 ex. ř. odklad exekuce vyklizením. Vymáhající věřitel domáhal se v rekursu zamítnutí návrhu. Rekursní soud vyhověl rekursu potud, že učinil povolení odkladu závislým na složení jistoty, jinak rekursu nevyhověl.

Nejvyšší soud k dovolatelovu dovolacímu rekursu usnesení rekursního soudu, ponechané v hlavní části netknutým, změnil v napadené části v ten rozum, že ohledně povinnosti navrhovatele ku složení jistoty obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolací soud, když si vymáhající strana nestěžuje do rekursního usnesení, nemohl se obíratí otázkou, zda vůbec mohla býti odložena v úvahu přicházející exekuce, proto rekursní usnesení ve hlavní věci ponechává netknutým. Jsa nucen rozhodnutím nižších soudů utvořený stav si osvojiti a přihlížeti ku návrhu ve stížnosti vymáhající strany do usnesení soudu první stolice, dožadujícímu se jediné, by toto usnesení prvního soudu bylo změněno v ten způsob, že se návrh na odklad exekuce vyklizením zamítá, uznal dovolací soud, že rekursní soud tím, že změnou usnesení první stolice učinil navrhované povolení odkladu exekuce závislým na tom, že navrhovatel složí k exekučnímu soudu do 14 dnů jistotu 3.000 Kč za možné újmy, jež by následkem povolení odkladu exekuce vzešly vymáhající věřitelce, jinak že bude pokračováno v exekuci, vybočil z rámce rekursního návrhu, že rozhodl o něčem, co nebylo navrhováno. Tím rekursní soud vzhledem ku předpisu §u 405 c. ř. s. a §u 78 ex. ř. pochybil po stránce právního posouzení, proto bylo důvodnému dovolacímu rekursu vyhověti a změnou napadeného usnesení obnoviti i po této stránce usnesení soudu první stolice, které ostatně tím, že v této příčině nebylo si stěžováno do něho, bylo ohledně povinnosti ke složení jistoty již v právní moci, když o něm rozhodoval rekursní soud.

Čís. 4923.

Nelze zastaviti dědický podíl (nárok na vydání dědického podílu).

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, Rv I 320/25.)

Žalobu proti bance o zaplacení 4.410 Kč procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jak již procesní soud správně uvedl, závisí rozhodnutí sporu na vyřešení otázky, zda dal žalobce žalované bance pro povolený mu úvěr do